



DE RESET

Deze mooie Nederlandse zomer werd agendatechnisch voor mij vooral bepaald door *Madame Jeanette*. Een nieuw 'culinair theaterspektakel', waar ik als zogenaamde Musical Director bepaal wat de muzikale lijn van de voorstelling gaat zijn. Voor mij een nieuwe manier van muziek maken, ik kan al mijn creativiteit en ideeën erin kwijt. Enige kanttekening: dit doe ik wel vooral vanachter de knoppen en niet vanachter het drumstel. Vierentwintig uur per dag ben ik ermee bezig, en dan besef je dat die ene dooddoener waarheid is: je weet pas wat je mist als je het even niet hebt. Dat drumstel.

Natuurlijk. Op vakantie kan ik prima twee weken zonder het instrument waar ik al vanaf mijn vijfde levensjaar aan vastgeplakt zit, maar als je dan drie weken toekijkt hoe iemand anders speelt en jij maar niet aan de beurt komt, voelt het toch alsof je drumstokken stiekem afgepakt zijn. En als je ze dan na drie bijna drumloze weken weer oppakt, moeten je handen weer aan de stokken wennen, en de stokken aan je handen. Alles gaat wat stroever en de diesel moet weer opstarten.

Dát moment was afgelopen zaterdag bij een groot evenement waar ik met mijn band diverse artiesten begeleidde. Een blok met Frank Sinatra- en crooner-songs (moet je nét de door jullie verkozen kersverse #1 rockdrummer van Nederland hebben, haha – dank jullie wel <3). Trijntje Oosterhuis en Marcel Veenendaal van Di-Rect maakten de spectaculaire avond af. Bij dit soort events repeteren we in de middag en spelen we 's avonds de show. Laten we maar eerlijk zijn: die opstartproblemen waren er. Ik raakte voor mijn gevoel geen noot tijdens de repetitie en klonk als een natte krant, tot ik omarmde wat er wel 'op zat' en wat vooral ook niet.

De beperkingen die je voelt omdat handen en voeten soms wat stroever antwoord geven op je gedachten, boog ik snel om naar nieuwe ideeën. Soms juist simpel en daardoor doeltreffend; soms moeilijker met risico. De weken van luisteren naar andere drummers neem je mee in je beleving op het instrument. Oude, vastgeroeste fills buig je om naar nieuwe, inventieve orkestraties. Grooves veranderen qua opvatting en zelfs qua spel. Zelfs je set-up moet eraan geloven: hihat lager, crashes lager, andere (lagere) snaredrumsound



Neem soms even afstand van je instrument

en veel lichtere bekkens. Drie weken niets betekende voor mij ineens dat ik alles kon resetten. Zo had ik het nooit bekeken! Een verademing na jaren van bijna dagelijks spelen, of in ieder geval zorgen dat je je skills onderhoudt. Wie kent niet dat oefenpadje op vakantie? Zo neem je eigenlijk nooit echt afstand, terwijl juist dát mij op dit moment zo veel brengt.

Drummen is ineens weer louter een hobby als je het even niet doet. Je krijgt meteen zin om te studeren en stelt je open voor welke inspiratie dan ook. Spelen met je bandje is een verademing en ook zij horen een nieuwe versie van jou. Alles is te gek en mogelijkheden zijn eindeloos. Je spel moet altijd een weerspiegeling van jouw persoon op dat moment zijn. Daarom is het goed soms even in die spiegel te kijken en achter je instrument vandaan te komen. Mijn spel klopt weer met mijn persoonlijkheid. Neem soms even afstand, dat brengt je daarna dichter terug bij jouw instrument. Een mooie les van een zomer achter de knoppen.